

AFDELING
BESTUURSRECHTSPRAAK

Uitspraak met toepassing van artikel 8:54, eerste lid, van de Algemene wet
bestuursrecht op het hoger beroep van:

appellant,

tegen de uitspraak in zaak nr. 07/16497 van de rechtbank 's-Gravenhage,
nevenzittingsplaats 's-Hertogenbosch, van 2 oktober 2007 in het geding
tussen:

appellant

en

de staatssecretaris van Justitie.

1. Procesverloop

Bij besluit van 10 april 2007 heeft de staatssecretaris van Justitie (hierna: de staatssecretaris) een aanvraag van appellant om hem een verblijfsvergunning asiel voor onbepaalde tijd te verlenen afgewezen. Dit besluit is aangehecht.

Bij uitspraak van 2 oktober 2007, verzonden op 8 oktober 2007, heeft de rechtbank 's-Gravenhage, nevenzittingsplaats 's-Hertogenbosch, het daartegen door appellant ingestelde beroep ongegrond verklaard. Deze uitspraak is aangehecht.

Tegen deze uitspraak heeft appellant bij brief, bij de Raad van State binnengekomen op 5 november 2007, hoger beroep ingesteld. Deze brief is aangehecht.

De staatssecretaris heeft een verweerschrift ingediend.

Vervolgens is het onderzoek gesloten.

2. Overwegingen

2.1. Hetgeen in het hoger-beroepschrift is aangevoerd en voldoet aan het bepaalde in artikel 85, eerste en tweede lid, van de Vreemdelingenwet 2000, kan niet tot vernietiging van de aangevallen uitspraak leiden. Omdat het aldus aangevoerde geen vragen opwerpt die in het belang van de rechtseenheid, de rechtsontwikkeling of de rechtsbescherming in algemene zin beantwoording behoeven, wordt, gelet op artikel 91, tweede lid, van deze wet, met dat oordeel volstaan.

2.2. Het hoger beroep is kennelijk ongegrond. De aangevallen uitspraak dient te worden bevestigd.

2.3. Voor een proceskostenveroordeling bestaat geen aanleiding.

3. Beslissing

De Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State

Recht doende in naam der Koningin:

bevestigt de aangevallen uitspraak.

Aldus vastgesteld door mr. C.H.M. van Altena, Lid van de enkelvoudige kamer, in tegenwoordigheid van mr. R.S.D. Ramrattansing, ambtenaar van Staat.

w.g. Van Altena
Lid van de enkelvoudige kamer

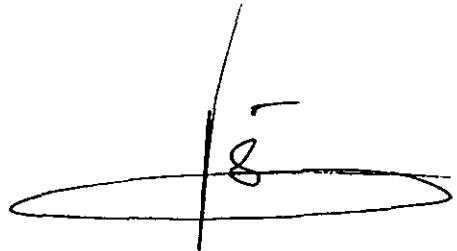
w.g. Ramrattansing
ambtenaar van Staat

Uitgesproken in het openbaar op 14 december 2007

408.

Verzonden: 14 december 2007

Voor eensluidend afschrift,
de Secretaris van de Raad van State,
voor deze,

A handwritten signature in black ink, consisting of a large, stylized 'V' and 'S' intertwined, with a horizontal line across the middle.

mr. H.H.C. Visser,
directeur Bestuursrechtspraak

uitspraak

RECHTBANK 's-GRAVENHAGE

Nevenzittingsplaats 's-Hertogenbosch

Sector bestuursrecht

Zaaknummer: AWB 07/16497

Uitspraak van de enkelvoudige kamer van 2 oktober 2007

inzake

geboren op
nationaliteit Sierraleonse,
verblijvende te
eiser,
gemachtigde mr. A.H. Hekman,

tegen

de staatssecretaris van Justitie,
te Den Haag,
verweerder,
gemachtigde mr. L.M. Strijbos.

Procesverloop

Aan eiser is, naar aanleiding van zijn asielaanvraag van 24 februari 2002, bij besluit van 12 september 2002 een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd verleend op grond van artikel 29, eerste lid, onder d, van de Vreemdelingenwet (Vw) 2000 met ingang van 24 februari 2002, geldig tot 24 februari 2005.

Op 8 december 2004 heeft eiser een aanvraag ingediend tot het verlenen van een verblijfsvergunning asiel voor onbepaalde tijd als bedoeld in artikel 33 van de Vw 2000. Deze aanvraag heeft verweerder bij besluit van 10 april 2007 afgewezen.

Tegen dit besluit heeft eiser beroep ingesteld.

De zaak is behandeld op de zitting van 21 september 2007, waar eiser is verschenen in persoon, bijgestaan door zijn gemachtigde. Verweerder is verschenen bij gemachtigde.

Overwegingen

1. In deze uitspraak wordt waar nodig onder verweerder tevens verstaan de minister voor Vreemdelingenzaken en Integratie dan wel de minister van Justitie.
2. Aan de orde is de vraag of het besluit van 10 april 2007 in rechte stand kan houden.

3. Ter onderbouwing van zijn aanvraag en beroep heeft eiser - kort samengevat - het volgende aangevoerd.

Omdat zijn ouders al te oud waren om voor eiser te zorgen, woonde hij bij zijn enige zus in

Op 11 januari 1999 werden zij overvallen door de rebellen van de RUF. Zijn zus werd voor zijn ogen verkracht en vermoord en eiser werd door de rebellen ontvoerd. Hij heeft een paar jaar voor hen moeten werken en heeft gedurende die tijd het vertrouwen weten te winnen van Bay Bureh, de kolonel van het kamp. Eiser verrichtte klusjes voor hem en heeft hem Engels geleerd en daardoor is er een band tussen hen ontstaan. Toen sommige jongens overgeplaatst zouden worden om voor Liberiaanse rebellen te werken, kon eiser met hulp van die kolonel ontsnappen. Onderweg kwam hij in de bush bij een klein opvangkampje van de VN aan. Er waren daar ook mensen vanuit de dorpen waar eiser met de rebellen was geweest en mensen uit . Door beide groepen werd eiser ervan beschuldigd dat hij een rebel was. Eiser durfde toen niet naar het grote vluchtelingenkamp te gaan. Een militair uit Bangladesh heeft eiser toen geholpen en overgedragen aan een andere man die ervoor heeft gezorgd dat eiser illegaal per boot naar Nederland kon reizen.

4. Verweerder heeft zich in het bestreden besluit op het standpunt gesteld dat de aanvraag van eiser dient te worden afgewezen omdat het categoriale beschermingsbeleid voor Sierra Leone met ingang van 16 september 2002 is beëindigd, zodat de grond voor verlening, bedoeld in artikel 29, eerste lid, aanhef en onder d, van de Vw 2000 is komen te vervallen. Voorts heeft verweerder zich op het standpunt gesteld dat er geen aanleiding bestaat om eiser op basis van één van de andere verleninggronden van artikel 29 van de Vw 2000 een verblijfsvergunning asiel te verlenen. Daartoe heeft verweerder overwogen dat eiser niet aannemelijk heeft gemaakt dat de aanvraag is gegrond op omstandigheden die, hetzij op zichzelf, hetzij in verband met andere feiten, een rechtsgrond voor verlening van een verblijfsvergunning vormen. Die afwijzing is gebaseerd op het bepaalde in het eerste lid in samenhang met het bepaalde in het tweede lid, aanhef en onder f, van artikel 31 van de Vw 2000.

5. De rechtbank overweegt als volgt.

6. Een aanvraag tot het verlenen van een verblijfsvergunning asiel voor onbepaalde tijd kan ingevolge artikel 34 van de Vw 2000 worden afgewezen indien zich op het moment waarop de geldigheidsduur van de verblijfsvergunning voor bepaalde tijd afloopt, een grond als bedoeld in artikel 32 van de Vw 2000 voordoet.

7. Ingevolge artikel 32, eerste lid, aanhef en onder c, van de Vw 2000 kan de verblijfsvergunning voor bepaalde tijd als bedoeld in artikel 28 worden ingetrokken dan wel de aanvraag voor verlenging van de geldigheidsduur ervan kan worden afgewezen indien de grond voor verlening, als bedoeld in artikel 29, eerste lid, van de Vw 2000, is komen te vervallen.

8. Niet in geschil is dat verweerder het categoriale beschermingsbeleid voor asielzoekers uit Sierra Leone op 16 september 2002 heeft beëindigd en dat derhalve de grond voor verlening, bedoeld in artikel 29, eerste lid, onder d, van de Vw 2000 is komen te vervallen.

9. De rechtbank overweegt voorts dat verweerder, nadat het categoriaal beschermingsbeleid werd afgeschaft – en daarmee de grond voor de aan eiser verleende verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd was komen te vervallen – in beginsel bevoegd was om, met toepassing van artikel 34 van de Vw 2000, de aanvraag tot het verlenen van een verblijfsvergunning

asiel voor onbepaalde tijd af te wijzen. Verweerder heeft van die bevoegdheid gebruik gemaakt door te bezien of aansluitend aan 24 februari 2005, te weten de vervaldatum van de tijdelijke asielstatus van eiser, een andere verleningsgrond, als bedoeld in artikel 29, eerste lid, van de Vw 2000, van toepassing zou kunnen zijn, zodat op die grond – met toepassing van artikel 34 van de Vw 2000 – alsnog een verblijfsvergunning asiel voor onbepaalde tijd zou moeten worden verstrekt.

10. Verweerder heeft zich in het bestreden besluit gemotiveerd op het standpunt gesteld dat eiser ten tijde van de aan hem verleende verblijfsvergunning asiel op grond van het categoriale beleid niet in aanmerking kwam voor toelating op één van de andere gronden als bedoeld in artikel 29, van de Vw 2000 en dat dit standpunt, ook bezien in het licht van de huidige situatie in Sierra Leone, blijft gehandhaafd. Volgens verweerder heeft eiser niet aannemelijk gemaakt dat de aanvraag is gegrond op omstandigheden die, hetzij op zichzelf, hetzij in verband met andere feiten, een rechtsgrond voor verlening van een verblijfsvergunning vormen. Naar het oordeel van verweerder heeft eiser toerekenbaar geen documenten overgelegd. Voorts acht verweerder het individuele asielrelaas van eiser niet geloofwaardig.

11. Het is vaste jurisprudentie dat de vaststelling of en in hoeverre bij de beoordeling van de asielaanvraag wordt uitgegaan van de door de vreemdeling in zijn asielrelaas naar voren gebrachte feiten tot de verantwoordelijkheid van verweerder behoort en dat die vaststelling door de rechter slechts terughoudend kan worden getoetst. Bij die vaststelling kan verweerder zich in redelijkheid op het standpunt stellen dat de oprechtheid van een vreemdeling en de geloofwaardigheid van het asielrelaas op voorhand zijn aangetast indien een vreemdeling niet aannemelijk kan maken dat het ontbreken van reis- of identiteitspapieren dan wel andere bescheiden die noodzakelijk zijn voor de beoordeling van zijn aanvraag, niet aan hem is toe te rekenen. Het toerekenbaar ontbreken van deze documenten zal echter steeds door verweerder in de context van het totale feitencomplex moeten worden bezien.

12. Uit het voornemen en het bestreden besluit blijkt dat verweerder heeft vastgesteld dat eiser geen documenten of bescheiden heeft overgelegd om zijn reisroute en asielrelaas te kunnen vaststellen. Verweerder heeft eiser, gelet op hetgeen hierover in het voornemen en bestreden besluit is overwogen, naar het oordeel van de rechtbank slechts tegengeworpen dat hij geen bescheiden ter staving van zijn reisroute heeft overgelegd. Verweerder heeft dit aan eiser tegengeworpen omdat eiser evenmin zijn reisverhaal aannemelijk zou hebben gemaakt door het afleggen van voldoende gedetailleerde en verifieerbare verklaringen. Ter onderbouwing van dit standpunt heeft verweerder aangegeven dat eiser geen informatie kan verschaffen over eenvoudige zaken zoals bijvoorbeeld de naam van het land waar hij aan boord van de boot is gegaan, de datum van het aan boord gaan, de naam en de kleur van, de vlag waaronder de boot voer, of de herkomst van de boot. Ook heeft eiser geen informatie verschaft over de lading van de boot, de grootte van de ruimte waar hij in de boot verbleef, de naam van het land waar hij van boord ging en de datum waarop hij de boot heeft verlaten. Verweerder stelt dat van iemand die van een Afrikaans land naar Nederland is gereisd mag worden verwacht dat hij meer informatie kan verstrekken over de reisroute. De verklaring van eiser dat het donker was en dat hij veel heeft geslapen acht verweerder onvoldoende. Nu eiser onvoldoende verifieerbare gegevens over zijn (boot)reis kan verschaffen wordt volgens verweerder afbreuk gedaan aan de geloofwaardigheid van die reis, en acht verweerder het ontbreken van reisdocumenten, dan wel het ontbreken van enig ander indicatief bewijs toerekenbaar.

13. Uit het door verweerder ter zake gevoerde beleid blijkt dat, indien een asielzoeker geen documenten inzake de reisroute overlegt, maar omtrent de reisroute en het ontbreken van documenten een consistente, gedetailleerde en verifieerbare verklaring aflegt, hij blijk geeft van wil tot medewerking aan de vaststelling van de reisroute. Wanneer de verifieerbare elementen blijken te kloppen, kan de conclusie zijn dat het volledig ontbreken van documenten inzake de reisroute niet aan de asielzoeker is toe te rekenen. Verklaringen die inhouden dat een asielzoeker geen documenten heeft én niets meer weet van de reis, worden ongeloofwaardig geacht. Dit beleid van verweerder acht de rechtbank niet onredelijk.

14. Gelet op de daaraan ten grondslag gelegde motivering, zoals hiervoor kort is weergegeven, is de rechtbank van oordeel dat verweerder zich in redelijkheid op het standpunt heeft kunnen stellen dat eiser toerekenbaar geen reisdocumenten heeft overgelegd. Dat eiser in beroep nogmaals heeft verklaard dat het een illegale uitreis betrof, dat hij daarvan nimmer documenten heeft gekregen en dat hij alles heeft verklaard dat hij zich van de reis kan herinneren, doet aan het voorgaande niet af. De grief van eiser dat het onzorgvuldig is van verweerder om hem pas in het voornemen en niet al bij de verlening van de vergunning op de d grond het ontbreken van documenten en voldoende gegevens tegen te werpen, omdat hij hierdoor niet meer in de gelegenheid is om het ontbreken van documenten en te herstellen, wordt door de rechtbank niet gevolgd. Eiser had immers al vanaf het moment van intrekking van het categoriaal beschermingsbeleid, te weten 16 september 2002, kunnen en moeten weten dat zijn asielrelaas nog inhoudelijk getoetst zou worden en dat daarbij van belang was dat hij zijn relaas met documenten zou kunnen onderbouwen. Ten aanzien van eisers grief dat hij na zo lange tijd heel veel details van zijn reis is vergeten, merkt de rechtbank op dat uit de processtukken blijkt dat eiser reeds bij zijn eerste gehoor in de gelegenheid is geweest hierover uitvoerig te verklaren uitvoerig en dat hij hiertoe ook toen niet in staat is gebleken.

15. Uit vaste jurisprudentie volgt dat het toerekenbaar ontbreken van reisdocumenten ter staving van de aanvraag al voldoende is voor de conclusie dat hierdoor de oprechtheid van het asielrelaas op voorhand is aangetast en afbreuk wordt gedaan aan de geloofwaardigheid van het asielrelaas. Dat eiser eerder een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd op grond van artikel 29, eerste lid, aanhef en onder d, Vw 2000 is verleend, betekent niet dat verweerder bij de beoordeling of hij aanspraak kan maken op verlening van een verblijfsvergunning op grond van de onderdelen a tot en met c het ontbreken van die bescheiden niet meer mocht tegenwerpen (uitspraak van de Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State van 12 november 2004, 200405491/1, LJN AR 6261). Volgens vaste jurisprudentie geldt voorts dat wanneer sprake is van het toerekenbaar ontbreken van documenten in het asielrelaas ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden mogen voorkomen. Van het asielrelaas moet dan een positieve overtuigingskracht uitgaan om geloofwaardig geacht te kunnen worden.

16. Verweerder heeft zich op het standpunt gesteld dat het asielrelaas van eiser positieve overtuigingskracht mist. Volgens verweerder heeft eiser verklaringen afgelegd die tegenstrijdig zijn met informatie zoals die bekend is uit openbare bronnen. Verweerder wijst er op dat eiser heeft verklaard dat een kolonel Bay Bureh in hetzelfde kamp/dorp als hij verbleef en dat deze kolonel ervoor heeft gezorgd dat eiser dat kamp/dorp kon verlaten. Uit het deelambtsbericht Revolutionary United Front van 16 maart 2004 blijkt volgens verweerder echter dat enkel de Battle Field Commander de rang van kolonel kon hebben en

dat in de periode dat eiser bij de rebellen verbleef geen van de opvolgende Battle Field Commanders de (bij)naam Bay Bureh hebben gedragen. Eisers verklaring dat er ook sprake was van een onofficiële laag van leiders, doet volgens verweerder aan het voorgaande niet af. Nog los van het feit dat eiser blijkbaar niet in staat is aan te geven op welk niveau bedoelde kolonel exact functioneerde binnen het kamp, mocht van eiser volgens verweerder sowieso meer inzicht verwacht mogen worden in de algemene militaire bevelsstructuur binnen het kamp, zowel op hoog als laag niveau. Hiervan is volgens verweerder op geen enkele manier gebleken. Verder acht verweerder het bevreemdend dat eiser pas in zijn zienswijze nader heeft verklaard over de reden waarom deze kolonel Bay Bureh hem zou hebben geholpen, terwijl hij eerder had verklaard dat hij geen enkel idee had waarom hij door hem werd geholpen.

17. Daarnaast is verweerder van mening dat eiser vage en summiere verklaringen heeft afgelegd over zijn ontsnapping uit het rebellenkamp. Zo kan eiser niet aangegeven wanneer hij is vrijgelaten en zelfs niet of het in maart 2001 of december 2001 of in het natte of in het droge seizoen was. Van eiser mocht volgens verweerder meer kennis verwacht worden aangezien hij meer dan twee jaar gedwongen bij de rebellen zou hebben verbleven. De enkele toevoeging in zijn zienswijze dat hij waarschijnlijk in december 2001 ontsnapt zou zijn, doet hieraan volgens verweerder niet af, nu hij hiermee nog immer op geen enkele manier een concreet tijdspad heeft kunnen geven waarbinnen zijn problemen zich zouden hebben afgespeeld, terwijl dit volgens verweerder zeker wel van hem verwacht had mogen worden. Daarnaast heeft eiser volgens verweerder vage en summier verklaringen afgelegd over zijn verblijf in het vluchtelingenkamp. Zo weet hij de naam van het vluchtelingenkamp niet en weet hij niet waar dit vluchtelingenkamp was gelegen. Tevens kan eiser zelfs niet bij benadering aangeven hoelang hij in het kamp heeft verbleven en weet hij niet waarom de medewerker uit Bangladesh van het vluchtelingenkamp hem geholpen heeft het kamp te verlaten. Verweerder is dan ook van mening dat eiser inzake de verklaringen rondom zijn ontsnapping aan de rebellen en zijn verblijf in het vluchtelingenkamp blijft hangen in algemeenheden en dat hij niet, zoals van hem verwacht zou mogen worden, zijn relaas hieromtrent weet te voorzien van nadere concretisering en onderbouwing. Derhalve acht verweerder eisers asielrelaas ongeloofwaardig.

18. Naar het oordeel van de rechtbank bestaat er geen grond voor het oordeel dat verweerder zich op basis van al het voorgaande – in onderlinge samenhang bezien – niet in redelijkheid op het standpunt heeft kunnen stellen dat het asielrelaas van eiser niet geloofwaardig is, zodat eiser op basis daarvan niet in aanmerking komt voor toelating op grond van artikel 29, eerste lid, aanhef en onder a, b en c, van de Vw 2000. Eiser heeft ter zitting nog toegelicht dat de leiders zichzelf bijnamen gaven en dat dit waarschijnlijk ook het geval was bij 'kolonel Bay Bureh'. De rechtbank komt deze verklaring van eiser niet geheel onaannemelijk voor, doch dit leidt – gelet alleen al op de overige argumenten van verweerder – niet tot een andere conclusie dan hiervoor is verwoord. Eisers verklaring dat hem onterecht is tegengeworpen dat hij niet in staat zou zijn exact aan te geven op welk niveau de kolonel functioneerde in het kamp omdat hem zo'n specifieke vraag niet is gesteld, wordt door de rechtbank niet gevolgd. Het is immers – volgens vaste jurisprudentie – aan de vreemdeling om reeds bij zijn aanvraag alles naar voren te brengen dat relevant is in het kader van de beoordeling van zijn asielrelaas. Eisers verklaring ter zitting dat het vluchtelingenkamp feitelijk alleen een tentje was in de bush, dat deze plek geen naam had en dat hij door alle gebeurtenissen zo getraumatiseerd is geraakt dat hij zich niet meer alle details kan herinneren kan naar het oordeel van de rechtbank evenmin tot een andere conclusie leiden.

19. Voor zover eiser zich op het standpunt heeft gesteld dat hij op grond van de huidige situatie in Sierra Leone op grond van zijn asielrelaas voor toelating in aanmerking komt, is de rechtbank van oordeel dat verweerder in redelijkheid heeft kunnen verwijzen naar zijn standpunt ten aanzien van de ongeloofwaardigheid van eisers asielrelaas. Reeds om die reden kan eiser ook bij de beoordeling van de huidige situatie niet in aanmerking komen voor toelating op grond van artikel 29, eerste lid, aanhef en onder a, b en c van de Vw 2000.

21. Gelet op het voorgaande heeft verweerder naar het oordeel van de rechtbank eiser op goede gronden niet in aanmerking gebracht voor verlening van een verblijfsvergunning asiel voor onbepaalde tijd als bedoeld in artikel 33 van de Vw 2000. Mitsdien moet worden geoordeeld dat verweerders besluit, waarbij eisers aanvraag tot het verlenen van een verblijfsvergunning asiel voor onbepaalde tijd als bedoeld in artikel 33 van de Vw 2000 is afgewezen, de rechterlijke toets kan doorstaan.

22. Hetgeen overigens nog door eiser is aangevoerd doet hieraan niet af. Het beroep is derhalve ongegrond.

23. Voor een veroordeling van één der partijen in de door de andere partij gemaakte kosten bestaat geen aanleiding.

Beslissing

De rechtbank,

verklaart het beroep ongegrond.

Aldus gedaan door mr. A.B.M. Hent als rechter in tegenwoordigheid van L.M.P. Giezenberg als griffier en uitgesproken in het openbaar op 2 oktober 2007.



Partijen kunnen tegen deze uitspraak hoger beroep instellen bij:

*Raad van State
Afdeling bestuursrechtspraak
Hoger beroep vreemdelingenzaken
Postbus 16113
2500 BC Den Haag*

De termijn voor het indienen van een beroepschrift bedraagt vier weken na verzending van de uitspraak door de griffier. Artikel 85 van de Vw 2000 bepaalt dat het beroepschrift een of meer grieven tegen de uitspraak bevat. Artikel 6:5 van de Algemene wet bestuursrecht (Awb) bepaalt onder meer dat bij het beroepschrift een afschrift moet worden overgelegd van de uitspraak. Artikel 6:6 van de Awb is niet van toepassing.

Afschriften verzonden: **08 OKT. 2007**

VOOR KOPIE KONFORM
De griffier van
de Rechtbank
sector bestuursrecht
te 's-Hertogenbosch

RAAD VAN STATE	
INGEKOMEN	
- 5 NOV 2007	
ZAAKNR.	
AAN:	VI
BEHANDELD: DD:	PAR:

Mr J.W. Aartsen
Mr A.H. Hekman
Mr P.G.M. Lodder
Mr B. Mor-Yazir
advocaten & procureurs

Officemanager:
Mw. M.L.C.M. van der Linden

Van Asch van Wijckskade 31-I
3512 VR Utrecht
Tel.: 030-2302060
Fax.: 030-2300576
Hekman@ahl-advocaten.nl

Raad van State
T.a.v. Afdeling bestuursrechtspraak
Postbus 16113
2500 BC Den Haag

Tevens per fax: (070) 3651380

Utrecht, 1 november 2007

Inzake : / Staat
Uw kenmerk :
Ons kenmerk : AH/20070271

Geeft eerbiedig te kennen:

geboren op , vreemdeling van Sierraleonse nationaliteit, wonende te ter zake dezer domicilie kiezende te Utrecht, Van Asch van Wijckskade 31 I (3512 VR), ten kantore van de advocaat en procureur mr. A.H. Hekman, die verklaart door hem bepaaldelijk gevolmachtigd te zijn tot het instellen van het hoger beroep tegen de uitspraak van de rechtbank s'-Gravenhage, nevenzittingsplaats Den Bosch d.d. 2 oktober 2007, met het kenmerk 07 / 16497 en als zodanig dit hoger beroepschrift ondertekent;

dat appellant zich niet kan verenigen met de uitspraak van rechtbank 's-Gravenhage nevenzittingsplaats Den Bosch d.d. 2 oktober 2007, waarvan een afschrift hierbij wordt overgelegd.

appellant komt tijdig in hoger beroep van de uitspraak d.d. 2 oktober 2007 en formuleert daartegen de navolgende grieven;





Grief 1

De Rechtbank Den Bosch overweegt ten onrechte onder rechtsoverweging 9: *“De rechtbank overweegt voorts dat verweerder, nadat het categoriaal beschermingsbeleid werd afgeschaft – en daarmee de grond voor de aan eiser verleende verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd was komen te vervallen – in beginsel bevoegd was om, met toepassing van artikel 34 van de Vw 2000, de aanvraag tot het verlenen van een verblijfsvergunning asiel voor onbepaalde tijd af te wijzen. Verweerder heeft van die bevoegdheid gebruik gemaakt door te bezien of aansluitend aan 24 februari 2005, te weten de vervaldatum van de tijdelijke asielstatus van eiser, een andere verleningsgrond, als bedoeld in artikel 29, eerste lid van de Vw 2000, van toepassing zou kunnen zijn, zodat op die grond – met toepassing van artikel 34 van de Vw 2000 – alsnog een verblijfsvergunning asiel voor onbepaalde tijd zou moeten worden verstrekt.”*

De rechtbank stelt ten onrechte dat verweerder getoetst heeft of, op het moment van het aflopen van de verblijfsvergunning asiel bepaalde tijd, er aansluitend een andere verleningsgrond als bedoeld in artikel 29 (1) Vw 2000 van toepassing zou kunnen zijn. De rechtbank lijkt hier als peildatum 24 februari 2005 te nemen (einde geldigheidsduur verblijfsvergunning asiel bepaalde tijd) terwijl het peilmoment moet zijn de datum van de eerste beschikking waarbij de verblijfsvergunning asiel bepaalde tijd is verleend ex artikel 29 (1) sub d Vw 2000. Het punt van geschil is of op dat moment (12 september 2002) er andere verleningsgrond aanwezig was ex artikel 29 (1) Vw 2000.

De uitspraak bevat derhalve een ondeugdelijke motivering.

Grief 2

De Rechtbank Den Bosch overweegt ten onrechte onder rechtsoverweging 14: *“Gelet op de daaraan ten grondslag gelegde motivering, zoals hiervoor kort is weergegeven, is de rechtbank van oordeel dat verweerder zich in redelijkheid op het standpunt heeft kunnen stellen dat eiser toerekenbaar geen reisdocumenten heeft overgelegd. Dat eiser in beroep*



nogmaals heeft verklaard dat het een illegale uitreis betrof, dat hij daarvan nimmer documenten heeft gekregen en dat hij alles heeft verklaard dat hij zich van de reis kan herinneren, doet aan het voorgaande niet af. De grief van eiser dat het onzorgvuldig is van verweerder oom hem pas in het voornemen en niet al bij de verlening van de vergunning op de d grond het ontbreken van documenten en voldoende gegevens tegen te werpen, omdat hij hierdoor niet meer in de gelegenheid is om het ontbreken van documenten te herstellen, wordt door de rechtbank niet gevolgd. Eiser had immers al vanaf het moment van intrekking van het categoriaal beschermingsbeleid, te weten 16 september 2002, kunnen en moeten weten dat zijn asielrelaas nog inhoudelijke getoetst zou worden en dat daarbij van belang was dat hij zijn relaas met documenten zou kunnen onderbouwen. Ten aanzien van eisers grief dat hij na zo lange tijd heel veel details van zijn reis is vergeten, merkt de rechtbank op dat uit de processtukken blijkt dat eiser reeds bij zijn eerste gehoor in de gelegenheid is geweest hierover uitvoerig te verklaren en dat hij hiertoe ook toen niet in staat is gebleken.”

Appellant is van mening dat de overweging van de rechtbank, inhoudende dat hij sinds het moment van de stopzetting van het categoriaal beschermingsbeleid al had moeten weten dat het relaas inhoudelijk getoetst zou worden, kennelijk onredelijk is. Het is net immers evenzo verweerder tegen te werpen dat deze al sinds de stopzetting van het categoriaal beschermingsbeleid op de hoogte is van de mogelijkheid de vergunning van appellant in te trekken, maar dat om onduidelijke redenen niet doet.

Verweerder laat mensen in het ongewisse en trekt de vergunning niet in. Waarschijnlijk uit procestechnische overwegingen zodat de asielzoeker na jaren in een slechtere bewijspositie terechtkomt.

Voorts wordt hier bij gevoegd een afschrift van pagina 5 en 6 van het eerste gehoor. Hieruit blijkt dat appellant uitvoerig verklaard omtrent zijn reis. Nergens uit blijkt dat de contactambtenaar hem confronteert met het argument dat hij te weinig concreet is, of te weinig verifieerbare details geeft.

Volgens verweerder en de rechtbank moet appellant zelf maar aan zijn water voelen wat de IND er van zal denken.

In het beroepsschrift is geklaagd over de motivering met betrekking tot de reisroute, en in de hier bestreden uitspraak geeft de rechtbank een ondeugdelijke motivering.

Grief 3

De Rechtbank Den Bosch overweegt ten onrechte onder rechtsoverweging 18: *“Naar het oordeel van de rechtbank bestaat er geen grond voor het oordeel dat verweerder zich op basis van al het voorgaande – in onderlinge samenhang bezien – niet in redelijkheid op het standpunt heeft kunnen stellen dat het asielrelaas van eiser niet geloofwaardig is, zodat eiser op basis daarvan niet in aanmerking komt voor toelating op grond van artikel 29, eerste lid, aanhef en onder a, b en c van de Vw 2000. Eiser heeft ter zitting nog toegelicht dat de leiders zichzelf bijnamen gaven en dat dit waarschijnlijk ook het geval was bij ‘kolonel Bay Bureh’. De rechtbank komt deze verklaring van eiser niet geheel onaanzienlijk voor, doch dit leidt – gelet alleen al op de overige argumenten van verweerder – niet tot een andere conclusie dan hiervoor is verwoord. Eisers verklaring dat hem onterecht is tegengeworpen dat hij niet in staat zou zijn exact aan te geven op welk niveau de kolonel functioneerde in het kamp omdat hem zo’n specifieke vraag niet is gesteld, wordt door de rechtbank niet gevolgd. Het is immers – volgens vaste jurisprudentie – aan de vreemdeling om reeds bij zijn aanvraag alles naar voren te brengen dat relevant is in het kader van de beoordeling van zijn asielrelaas. Eisers verklaring ter zitting dat het vluchtelingenkamp feitelijk alleen een tentje was in de bush, dat deze plek geen naam had en dat hij door alle gebeurtenissen zo getraumatiseerd is geraakt dat hij zich niet meer alle details kan herinneren kan naar het oordeel van de rechtbank evenmin tot een andere conclusie leiden.”*

Appellant verzet zich met name tegen de overweging *“het is immers – volgens vaste jurisprudentie – aan de vreemdeling om reeds bij zijn aanvraag alles naar voren te brengen dat relevant is in het kader van de beoordeling van zijn asielrelaas”*. Om van een asielzoeker



te verwachten dat hij direct verklaard over het exacte niveau waarop de kolonel functioneerde, omdat de asielzoeker direct zou weten dat dit relevant is voor de beoordeling van het asielverzoek, is onredelijk.

Verwezen wordt voorts naar de hier bijgevoegde pagina 4 van het verslag nader gehoor. Onder punt 5 wordt de vraag gesteld aan appellant om zijn relaas te doen. Daarbij wordt hem opgedragen: *“U krijgt nu de gelegenheid te vertellen wat voor u de directe aanleiding is geweest Sierra Leone te verlaten. Graag wil ik dat u vertelt wat u persoonlijk heeft meegemaakt of ondervonden en dat u dit zo concreet mogelijk doet.”*

Appellant moest zich beperken tot de directe aanleiding van zijn vertrek. Voorts moest hij zich beperken tot wat hij persoonlijk heeft meegemaakt en daarover zo concreet mogelijk verklaren.

Na deze vraagstelling kan niet verwacht worden dat appellant uit zichzelf gaat uitweiden over het functieniveau van de kolonel. Het ligt meer op de weg van verweerder om, indien nadere details gewenst zijn voor de beoordeling, daarover een nadere vraag te stellen. Deze eenzijdig opgelegde verplichting aan de asielzoeker is in kennelijke strijd met artikel 4 van de Definitierichtlijn en de daaruit voortvloeiende samenwerkingsplicht. De uitspraak bevat derhalve een ondeugdelijke motivering.

CONCLUSIE

De hierbij aangevallen uitspraak dient voor vernietiging in aanmerking te komen op grond van bovenstaande grieven.





MITSDIEN

het de Afdeling Bestuursrechtspraak van de Raad van State moge behagen:
de uitspraak waarvan beroep te vernietigen en het hoger beroep gegrond te verklaren, althans
een zodanige beslissing te nemen als de Afdeling Bestuursrechtspraak van de Raad van State in
goede justitie vermene te behoren;
met veroordeling van verweerder (ex artikel 8:75 Awb) in de kosten die appellant in
verband met de behandeling van de onderhavige procedure redelijkerwijs heeft moeten
maken;

Advocaat